

Her bliver der virkelig lyttet til en

I to dråber i Nyhavn findes kunst, som ikke sigter mod andet end at gøre godt. Det er i sandhed opløftende.



KARSTEN R.S. IFVERSEN

Sowing the Seeds of Love. Kenneth Balfelt Team og Johan August. Charlottenborg Kunsthall. Til 7. august



Man skal være en hård negl for ikke at finde udstillingen 'Sowing the Seeds of Love' i gården foran Charlottenborg Kunsthall bundsympatisk. Og det er jeg ikke. En hård negl, altså.

Faktisk er jeg villig til at uddele seks hjerter her og nu til Kenneth Balfelts sociale aktivisme.

Selv om titlen kan virke en tand sødladen med sin indbyggede erindring om det britiske rockband Tears for Fears' socialt anførte 80'er-hit, så elsker jeg intentionerne med udstillingen og de projekter, der fremvises i den. Blandt andet en lang bæk til øldrikkere, et fixerum til narkomaner, selvudvikling gennem køkkenhaver til indsatte i Norge og uddannelse og exitprogram til indsatte i Niger. Alt sammen projekter skabt med udgangspunkt i og samarbejde med de mennesker, det angår.

Kunstneren Kenneth Balfelt har gennem mere end 20 år opdyrket en form for social aktivisme, der benytter sig af kunstens frihed, magt og institutioner til at skabe virkelige, målbare sociale forandringer.

Sløj udstillingsarkitektur

Hans første projekt, i 2002, bestod af at skabe et fixerum for narkomaner på Vesterbro installeret i en bunker med sygeplejersker og rene kanyler. Det var dengang forbudt at benytte det til at fixe i. Men da først det konkrete eksempel stod der, var kontrasten til narkomanernes uhygiejniske hverdag med brugte kanyler, smitsomme sygdomme og overdoser trods alt for indlysende. Det gode eksempel blev sidenhen til lov.

Projektet kan man læse om i den ene af to gennemsigtige dråbeformede pavilloner, der optager pladsen foran cafeen og indgangen til Charlottenborg Kunsthall. Udstillingen er placeret uden for Kunsthallens betalingsområde – for helt i tråd med Balfelts arbejde for de socialt udsatte skal alle kunne komme til. En flot gestus, også af Kunsthallen.

De to pavilloner i plexiglas er omgivet af en antydning arkitektonisk ramme i limtræ, der med lette tekstiler også giver en smule tiltrængt skygge. Det arkitektoniske udtryk, som man måske husker fra Dome of Vision, er skabt af Kristoffer Teglggaard, og det var sikkert meningen,



■ To dråber og et vaskestativ overstørrelse udgør rammerne om Balfelt og Augusts udstilling i gården foran Charlottenborg Kunsthall. Foto: David Stjernholm



■ I mødepavillonen skal den bløde indretning skabe sanseligt nærvær og være med til at virke afstressende. Foto: David Stjernholm



■ Plancher ophængt i en cirkel er den pragmatiske løsning, når der skal fortælles om noget, som ikke lader sig repræsentere i et billede. Foto: David Stjernholm

at det skulle være blødt, gennemsigtigt. Men refleksioner i de blanke overflader gør, at de ikke er helt så inviterende. På en solskinsdag bliver varmen i disse drivhuse temmelig høj, og ophængningen af de tidligere projekter på plancher i en cirkel og omgivet af en bæk med tablets ligner Dansk Arkitektur Centers formidling på en sløv dag.

Gennemsnitskunstneren

Jeg er altså hverken blæst væk af de to stenformede plexiglas pavilloner eller af udstillingsformatet. Alt er ikke til seks hjerter. Kenneth Balfelt stiller da også op på pressevisningen iført en afvæbnende selvbevidst T-shirt, hvor der står 'Jeg er en gennemsnitlig kunstner'. Som taget ud af en Normal-butik. Men det, han opnår, tilgangen og de resultater, hans aktivisme har skabt, er ingenlunde gennemsnitlige.

Balfelt hviler heller ikke på laurbærrene, og den retrospektive præsentation af hans arbejde er kun anledning til, at han har kunnet begive sig ud i et nyt behjertet projekt.

I den anden pavillon arbejder Kenneth Balfelt Team sammen med Johan August i et projekt om stress blandt unge. Det er anden del af et projekt, der tog sin begyndelse på Kunsten i Aalborg i udstillingen om arbejdskultur, hvor Jens Haaning som bekendt ikke blot løb med pengene, men også med al opmærksomheden.

I Balfelt og Augusts mødepavillon vil de sommeren over tale med unge om stress. De tager udgangspunkt i Sundhedsstyrelsens Nationale Sundhedsprofil 2021, ifølge hvilken det mentale helbred er for nedadgående, og de unge i højere grad end tidligere er påvirket af stress.

Kærlighedsfrø

Frem til 30. juni interviewer de hundredvis af unge, både tilfældige gæster, der melder sig frivilligt på udstillingen, og indbudte studerende fra Københavns Professionshøjskole. Deres metode består som altid i at lytte til mennesker, og altså virkelig lytte til dem. Først til sidst finder de på noget, der forhåbentlig kan forbedre de unges hverdag. Som sådan er det hverken kunst som katarsis eller nydelse for publikum, men som åben anerkendelse. Derfor er det også billeder af mennesker, der fylder i udstillingen af de tidligere projekter.

Det sociale engagement er hinsides enhver diskussion om kunstens relevans. Man kan ikke spørge, hvad det skal gøre godt for. For det er selve målet med den. Det skal gøre godt, og det kan f.eks. narkomaner, øldrikkere og tidligere kriminelle i Niger skrive under på.

Man siger, at vi lever i en depraveret narcissistisk, selvcentreret kultur. Jeg tvivler på, at det er det eneste, der er at sige om vores tid.

For en udstilling som denne er i høj grad også et sandt udtryk for vores tid. Ønsket om at gøre godt, at række en hånd ud er også et stærkt og såre menneskeligt spor i kulturen. Balfelt og August er et lysende eksempel på det.

karsten.ifversen@pol.dk